

De stormen van dualiteit

Ik ben juist teruggekeerd van een reis naar een plaats waar ik vele sadhus en sadhvis heb ontmoet. Sadhus zijn er overal, maar er is geen sadhana – *meditatie* in hun leven. Er zijn er in overvloed en even onecht als kunstbloemen.

Zonder meditatie is religieus-zijn onmogelijk. Wat er nu voor religie doorgaat, versterkt slechts het onreligieus-zijn. Aan de oppervlakte hebben we religie, maar van binnen is er enkel onreligieus-zijn. En dat is alleen maar natuurlijk. Je kunt planten zonder wortels in de grond stoppen, en het zal een mooie decoratie geven, maar zullen er vruchten en bloemen aan komen?

De wortels van religie liggen in meditatie, in yoga. Zonder yoga kan het leven van een zoeker óf schijn, óf onderdrukking zijn. Ze zijn allebei nutteloos.

Goed gedrag voorwenden is hypocriet. En ook *onderdrukking* is fataal. Beide kosten inspanning en strijd, maar bereiken niets. Wat onderdrukt wordt sterft niet, het verhuist enkel naar de diepere lagen van het wezen.

Bij het ene uiterste zijn daar de prikkels van sensueel genot, de hitte en koorts van een leven verschroeiend in eigen vlammen, en de eindeloze wedren om een onlesbare dorst te lessen. Bij het andere uiterste vinden we de brandende vlammen van onderdrukking en zelfkwelling. Om aan de put van het ene uiterste te ontsnappen, vallen we in de diepe sloot van het andere.

Yoga is noch mateloosheid noch onderdrukking. Het is een ontwaken uit beide. Beide uitersten van deze dualiteit moeten vermeden worden. We kunnen niet een verdeeldheid overstijgen door één van beide te kiezen. Wie kiest en vasthoudt aan één van de kanten, raakt erdoor gegrepen en eraan verslaafd.

Yoga houdt zich nergens aan vast – het heeft alle vastklampen losgelaten. Het laat niet iets los alleen maar om weer iets anders op te nemen.

Blijf op een afstand, laat alle afhankelijkheid los. Het is de afhankelijkheid zelf die de dwaling is. Dit is het dat maakt dat je in een put of sloot terechtkomt. Dit is het dat leidt tot extremen, dualiteiten, conflicten, terwijl het juiste pad is waar geen extremen zijn, geen dualiteit en geen strijd is.

Maak *geen keuzes*, begeef je in het bewustzijn dat kiest. Verval niet in verdeeldheid, maar begeef je in een staat van weten dat de dualiteit opmerkt. Deze gang is ware wijsheid, en het is deze wijsheid die de deur is naar het licht.

Die deur is dichtbij. En zij die de vlam van hun bewustzijn bevrijden van de stormen van dualiteit verkrijgen de sleutel die deze deur naar de waarheid opent.

Een kwestie van het juiste voelen

Op een avond was er een storm op het meer van Galilea. Een boot stond op het punt te zinken; er leek geen mogelijkheid om de ramp te voorkomen. De passagiers en stuurman waren beiden even hulpeloos. Hevige windvlagen schokten iedereen tot in de kern van hun wezen. De golven sloegen al water in de boot en de oever was ver buiten bereik.

Maar temidden van de woedende storm lag een man vast te slapen in een hoek van de boot, onverstoorde en onbezorgd. Zijn kameraden maakten hem wakker. Ware doodsangst stond in hun ogen. Wakker geworden vroeg de man: "Waarom zijn jullie allemaal zo bang?" – alsof er totaal geen reden voor angst was. Zijn kameraden waren met stomheid geslagen. Zij konden geen woord uitbrengen. Hij vroeg hen opnieuw: "Hebben jullie geen vertrouwen?"

Terwijl hij dit zei, stond hij met kalmte en moed op en liep langzaam naar de zijkant van de boot. De storm geselde en woedde in een laatste poging de boot te doen omslaan. Het onstuimige meer toesprekend zei hij: "Vrede. Wees stil."

Hij zei: "Wees stil" alsof de storm een ondeugend kind was.

De passagiers moesten zich afgevraagd hebben wat voor gekte dit was. Bekommeren stormen zich om dringende verzoeken? Maar terwijl zij keken ging de storm liggen en het meer werd zo kalm alsof er niets was gebeurd. Naar de man was geluisterd.

De man was Jezus Christus en de gebeurtenis is tweeduizend jaar oud. Maar mij lijkt het dat deze gebeurtenissen iedere dag plaats vinden. Zijn we niet constant in het midden van een storm, een rusteloosheid? Is niet de schaduw van de naderende dood voortdurend in onze ogen? Is het innerlijke meer van ons denken niet voortdurend verstoord? Lijkt de boot van ons leven niet constant op het punt van zinken te staan?

Is het dus niet juist dat we onszelf vragen: 'waarom ben je zo bang?' en 'heb je geen vertrouwen?' Zouden we niet bij onszelf naar binnen moeten gaan en tegen het onstuimige meer zeggen: 'Vrede. Wees stil?'

Ik heb dit getest en kwam erachter dat stormen gaan luwen. Het is gewoonweg een zaak om te beginnen je vredig te voelen, en dan daalt er vrede in je neer. We maken onszelf rusteloos; we kunnen onszelf ook kalm maken. Het bereiken van vrede is niet een zaak van oefening, maar een zaak van het juiste voelen.

Vrede is onze natuur. Zelfs temidden van hevige rusteloosheid is er een centrum waar we in vrede zijn. Er is een persoon daar binnen, die kalm slaapt temidden van al onze stormen. In deze vredige, stille, onbezorgde plek is ons werkelijke bestaan. Het wonder is, dat we desondanks toch rusteloos worden. Er is geen wonder nodig om naar de stilte terug te keren. Als je in vrede wilt zijn, kun je dit meteen zijn, nu en hier. Oefening brengt resultaten in de toekomst, het juiste voelen brengt ogenblikkelijk resultaat. Het juiste voelen is de enige werkelijke transformatie.

